

Anonymizovaná verze

Překlad

C-522/21 – 1

Věc C-522/21

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

24. srpna 2021

Předkládající soud:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

18. srpna 2021

Žalovaný a navrhovatel v odvolacím řízení:

MS

Žalobkyně a odpůrkyně v odvolacím řízení:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[omissis]

Pfälzischer Oberlandesgericht Zweibrücken

(Falcký vrchní zemský soud ve Zweibrückenu)

Usnesení

Ve věci

MS, [omissis] Thür

- žalovaného a navrhovatele v odvolacím řízení –

[omissis]

proti

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [omissis] Bonn

- žalobkyni a odpůrkyni v odvolacím řízení -

[omissis]

týkající se náhrady škody z důvodu porušení odrůdového práva

rozhodl 4. občanskoprávní senát Pfälzischer Oberlandesgericht Zweibrücken (Falcký vrchní zemský soud ve Zweibrückenu) [omissis] [složení senátu] dne 18. srpna 2021

takto:

- I. Řízení se přerušuje.
- II. Soudnímu dvoru Evropské unie se na základě čl. 267 odst. 1 písm. b), odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie předkládá následující předběžná otázka:

Je čl. 18 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro odchylku podle čl. 14 odst. 3 nařízení (ES) č. 2100/94 o odrůdových právech Společenství v rozsahu, v němž lze za podmínek zde uvedených požadovat minimální náhradu škody ve výši čtyřnásobku licenčního poplatku, slučitelný s nařízením Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství („základní nařízení“), zejména s čl. 94 odst. 2 první větou?

Odůvodnění:

I.

Účastníci právního sporu vedou v rozsahu, v němž je to ve druhé instanci ještě relevantní, spor o náhradu škody podle odrůdového práva Společenství z důvodu nedovoleného přesévání.

Žalobkyně je sdružení držitelů odrůdových práv, organizované ve formě společnosti s ručením omezeným; je jimi pověřena výkonem jejich práv na ochranu, zejména uplatňováním práv na informace a úhradu vlastním jménem.

Žalovaný je zemědělec a žalobkyně se od něj v prvním stupni mimo jiné domáhala informace o jím prováděném přesévání ohledně druhu ozimého ječmene „KWS Meridian“ chráněného právem Společenství. V průběhu soudního řízení poskytl žalovaný poprvé informaci o rozsahu zpracování výše uvedeného osiva v uplynulých letech takto:

- hospodářský rok 2012/2013 24,50 metrických centů (q = 100 kg)
- hospodářský rok 2013/2014 26,00 q

- hospodářský rok 2014/2015 34,00 q
- hospodářský rok 2015/2016 45,40 q

Poté, co žalovaný na základě žaloby podané podle čl. 94 odst. 1 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 zaplatil jako náhradu škody (přiměřená náhrada) jednonásobek obvyklého licenčního poplatku (licenční poplatek = 11,95 €/q), který by musel být uhrazen za licenční výrobu (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. června 2016, C-481/14, Hansson v. Jungpflanzen Grünwald GmbH, [omissis] [zdroj ve vnitrostátní literatuře] [ECLI:EU:C:2016:419]) ve výši 537,75 € (11,95 € x 45 q), požadovala žalobkyně přípisem advokáta ze dne 26. listopadu 2019 úhradu další náhrady škody ve výši 2 151,- € (čtyřnásobek paušálního licenčního poplatku za hospodářské roky 2013/2014 a 2014/2015, vždy se započtením dodatečně zaplaceného jednonásobku licenčního poplatku ve výši 310,70 € a 406,30 € = 932,10 € a 1 218,90 €) a ve výši 1 613,25 € (čtyřnásobek paušálního licenčního poplatku za hospodářský rok 2015/2016 po započtení jednonásobku licenčního poplatku) podle čl. 94 odst. 2 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 ve spojení s čl. 18 odst. 2 (prováděcího) nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995.

Žalovaný v prvním stupni zpochybnil oprávněnost této další žádosti o platbu.

Měl za to, že úhradou jednonásobku licenčního poplatku místo poplatku za přesévání [čl. 5 odst. 5 (prováděcího) nařízení Komise (EG) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995 ve spojení s (prováděcím) nařízením Komise (ES) č. 2605/98 ze dne 3. prosince 1998] byla dostatečně nahrazena škoda způsobená držiteli odrůdového práva jeho nedovoleným chováním. Dodatečná paušální „penalizující náhrada škody“ není podle jeho názoru slučitelná s judikaturou Soudního dvora Evropské unie.

Konečným rozsudkem ze dne 4. prosince 2020 vyhověl [omissis] [složení senátu] [Landgericht (Zemský soud)] Kaiserslautern naposledy podaným žalobním návrhům, s výjimkou částky ve výši 0,25 €. Přiznání další náhrady škody je v rozsudku odůvodněno jednoznačným zněním čl. 18 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995.

Proti tomuto rozsudku směřuje procesně bezvadné odvolání žalovaného, jímž se žalovaný i nadále domáhá zamítnutí uplatňovaných paušálních částek náhrady škody a úroků.

Žalovaný zastává stanovisko, že čl. 18 odst. 2 (prováděcího) nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995 není slučitelný s ustanoveními čl. 94 odst. 2 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 a proto jej Soudní dvůr Evropské unie musí prohlásit za neplatný. Článek 94 odst. 2 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 totiž nelze chápat tak, že dovoluje stanovit ve prospěch držitele odrůdového práva paušální penalizující náhradu škody, zde v podobě čtyřnásobku licenčního poplatku. Výše

náhrady škody, která musí být uhrazena podle čl. 94 odst. 2 první věty základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994, musí naopak co nejvíce odpovídat škodě, která byla držiteli odrůdového práva protiprávním jednáním skutečně a jistě způsobena.

Žalobkyně naproti tomu obhájí rozhodnutí zemského soudu, které považuje za správné.

Podle jejího právního názoru neporušuje čl. 18 odst. 2 (prováděcího) nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995 ustanovení čl. 94 odst. 2 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 a toto ustanovení je rovněž v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Stanovení paušální minimální škody ve výši čtyřnásobku licenčního poplatku za výrobu rozmnožovacího materiálu chráněné odrůdy představuje s ohledem na opakované úmyslné nedovolené porušení práv držitele odrůdového práva, které je jeho předpokladem, žádoucí a rozumnou kompenzací zájmů.

II.

Senát projednávající odvolání rozhodl o přerušení řízení a Soudnímu dvoru Evropské unie na základě čl. 267 odst. 1 písm. b), odst. 2 SFEU předkládá předběžnou otázku uvedenou ve výroku tohoto usnesení.

Rozhodnutí o odvolání žalované podle právní analýzy odvolacího soudu závisí výlučně na tom, zda je čl. 18 odst. 2 (prováděcího) nařízení Komise č. 1768/95 ze dne 24. července 1995 platné či nikoliv.

Ustanovení o paušální minimální škodě ve výši čtyřnásobku licenčního poplatku, které v tomto nařízení přijala Komise, by mohlo porušovat hlavní zásady stanovené čl. 94 odst. 2 první větou základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 a být proto neplatné.

K tomu lze uvést, že již čl. 94 odst. 1 základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 slouží ke kompenzaci výhody získané porušitelem (nepřivilegovaný zemědělec ve smyslu článku 14 tohoto nařízení), který odpovídá částce ve výši jednonásobku licenčního poplatku (přiměřená náhrada). V tomto kontextu by bylo možno chápat čl. 94 odst. 2 první větu základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 v tom smyslu, že držitel odrůdového práva má mít v případě úmyslného nebo nedbalostního protiprávního jednání nárok na náhradu další škody (pouze) v případě, že tuto škodu může konkrétně doložit.

Podle názoru předkládajícího soudu dosavadní judikatura Soudního dvora Evropské unie naznačuje, že - na rozdíl od úpravy přijaté v čl. 18 odst. 2 (prováděcího) nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995 - není s čl. 94 odst. 2 první větou základního nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 slučitelná normativní paušalizace minimální škody (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. června 2016, C – 481/14,

Hansson v. Jun[g]pflanzen Grünewald GmbH, [*omissis*] [zdroj ve vnitrostátní literatuře] [ECLI:EU:C:2016:419], body 32-34; rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. července 2012, C – 509/10, Saatgut v. Geistbeck, [*omissis*] [zdroj ve vnitrostátní literatuře] [ECLI:EU:C:2012:416,] bod 39).

Vyvstává proto otázka formulovaná v bodě II. výroku, jejíž zodpovězení je vyhrazeno Soudnímu dvoru Evropské unie. Prováděcí nařízení, které bylo přijato na základně zmocnění v základním nařízení, se totiž nesmí odchylovat od ustanovení tohoto základního nařízení a v případě rozporu musí být prohlášeno za neplatné (viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. března 1999, C-179/97, Španělské království v. Komise Evropských společenství [ECLI:EU:C:1999:109]).

[*omissis*]

[podpisy a ověření]

PRACOVNÍ DOKUMENT